

ИОСИФЪ И БРАТЯТА МУ.

Бѣше пролѣтъ; разцвѣнали-
тъ дървета сипѣха ароматъ изъ
топлия въздухъ. Наоколо жу-
жеха пчели. Малкиятъ Иосифъ
си играеше на сѣнка въ гра-
дината, когато баща му отвори
прозореца и го извика на име:

— Иосифе, Иосифе!

Детето извърна глава на-
тамъ

— Какво, татко?

— Ела, по-скоро. .

Малкиятъ помисли, че нѣ-
що лошо е направилъ и за това
смирено пристѣпи въ стаята.
Но когато видѣ въ рѣцетѣ на
баща си една скъпа шарена
дреха, очитѣ му свѣтнаха.

— Това е за тебе, — му
каза той.

— За мене ли? — очудено
запита Иосифъ.

— Да! . . Ти си най-обич-
ниятъ отъ синоветѣ ми, облѣчи
я и я носи съ радостъ.

Иосифъ не знаеше, какъ да
благодари, наведе се и мълча-
ливо цѣлуна ржката му.

Отъ този день братята му
го намразиха и започнаха да
странятъ отъ него.

Една сутринъ, наскоро следъ
това, като отвори очи, Иосифъ
съ гордостъ имъ разправи своя
чуденъ сънъ:

— Знаете, горещъ день бѣ-
ше. . по жѣтва. Житата ни
узрѣли. . Всички излѣзохме на
кѣра да връзваме снопи. И така,
бързае ли, бързае. . По едно
време гледамъ моятъ снопъ
се изправя, а останалитѣ наре-
дени наоколо му се покланятъ.

На това братята се изсмѣха.
А най-голѣмиятъ му отвърна:

— Ха, не сме глупави. .
Значи, ти искашъ за вбждеше
да царувашъ надъ насъ. Но
това, да знаешъ, нѣма да бжде.

И още повече го намразиха.

Следъ нѣколко дни той имъ
разправи другъ сънъ:

— Ето какво ми се случи. .
Стоя си азъ въ нашата гради-